

Sygn. akt II KK 301/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 grudnia 2014 r.,
sprawy **J. D.**
oskarżonego z art. 233 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 lutego 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 16 września 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. obciążyć J. D. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2013 r., Sąd Rejonowy w P. uniewinnił oskarżonego J. D. od popełnienia zarzucanych mu trzech czynów z art. 233 § 1 k.k.

Apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenie przepisów o prawie procesowym, a także błąd w ustaleniach faktycznych i wniósł o uchylenie wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 r., zaskarżony wyrok uchylił i w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 6

k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonego umorzył, zaś w zakresie dwóch pozostałych czynów przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Kasację od tego wyroku w części dotyczącej umorzenia postępowania karnego wnieśli obrońcy J. D. Zarzucili wyrokowi:

„rażące naruszenie przepisów art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 3 k.p.k. w zw. z § 135 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż stanowiące tzw. bezwzględny powód odwoławczy, wskutek orzekania przez Sąd Odwoławczy pomimo braku skargi apelacyjnej uprawnionego skarżącego, albowiem oskarżyciel publiczny, który sporządził i wniósł apelację w dniu 22 października 2013r. od wyroku z 16 września 2013r. Sądu Rejonowego w P. II Wydział Karny, tj. prokurator A. W. - Zastępca Prokuratora Rejonowego w P., był zobowiązany do powstrzymania się od udziału w sprawie i wykonywania w niej czynności procesowych, skoro oskarżony J. D. złożył w dniu 13 listopada 2012r. wniosek o jego wyłączenie od udziału w niniejszej sprawie, który nie został w ogóle rozpoznany.”

Podnosząc tak ujęty zarzut skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzuconego mu w pkt 1 aktu oskarżenia.

W pisemnym stanowisku prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Z uwagi na treść rozstrzygnięcia podstawą kasacji mógł być tylko zarzut związany z naruszeniem art. 439 § 1 k.p.k. Podstawą wywiedzenia zarzutu wystąpienia braku skargi apelacyjnej było twierdzenie o naruszeniu przez prokuratora w toku postępowania przepisów art. 42 § 3 k.p.k. w zw. z art. 47 § 1 k.p.k., przy czym skarżący wywodzili je z niewłaściwego sposobu rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie zastępcy Prokuratora Rejonowego w P., który to następnie sporządził i wniósł apelację od wyroku uniewinniającego. Kwestionując sposób

rozstrzygnięcia tego wniosku (tak co do podmiotu uprawnionego, jak i co do formy i jego treści - pismo zastępcy Prokuratora Okręgowego w W.) skarżący uznali bowiem, iż prokurator, który złożył apelację, nie mógł tego czynić, a to dlatego, że wniosek nie został właściwie rozpoznany, a zatem w konsekwencji nie mógł on podejmować takiej czynności, jaką było sporządzenie i wniesienie apelacji. Odnosząc się do tej kwestii stwierdzić należy na wstępie, że wniosek o wyłączenie wszystkich prokuratorów, w tym także zastępcy Prokuratora Rejonowego w P., został rozpoznany, zaś jego autor poinformowany o treści decyzji w tym przedmiocie. To, że skarżący wskazują na wadliwości w zakresie właściwości danego prokuratora, jak i na merytoryczną wadliwość podjętej decyzji, nie oznacza, iż aby co do prokuratora „objętego” takim wnioskiem dalej istniał stan powstrzymywania się go od udziału w sprawie (art. 42 § 3 k.p.k.).

Niezależnie od tej okoliczności podkreślić jednak należy, że uchybienie ujęte w treści art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. – tj. brak skargi uprawnionego oskarżyciela, które musi skutkować umorzeniem postępowania karnego (art. 17 §1 k.p.k. *in principio*) nie może odnosić się do skarg etapowych, a więc i do apelacji (zob. np. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, KPK. Komentarz, t. I, Warszawa 1999, str. 106, teza 13; T. Grzegorzczak, KPK. Komentarz, T I, wyd.6, str. 148 -149; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2006 r., V KK 385/05, OSNKW 2006, z. 7-8, poz.73). W przypadku, gdyby apelację sporządziła osoba nieuprawniona, przy prawidłowym wniesieniu skargi zasadniczej, to istnieje wyraźna ustawowa regulacja (przepis art. 429 § 1 k.p.k., a co do kasacji art. 530 § 2 k.p.k.), która skutkować winna odmową przyjęcia takiego środka odwoławczego, co oznacza, iż nie ma jakichkolwiek podstaw procesowych do wywodzenia, że taka sytuacja stanowi o braku skargi (etapowej) uprawnionego oskarżyciela i winna prowadzić do umorzenia postępowania karnego w zakresie postępowania odwoławczego. Zatem nie sposób twierdzić, aby doszło do naruszenia przepisu art. 439 § 1pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.